

Tvrdohlavý Turek.

Napsal Julius Verne.

Aut. překlad Ot. Petrov.

Po celou hodinu stupňovala se prudkost bouře. Znepokojení hlídači vycházeli občas z domku, by prohlédli věž, na jejímž vrcholu svítila svítilna. Jich hosté, zmocnění únavou, zaujali opět své místa na lavicích a marně hleděli nalézt ve spánku odpočinku.

Náhle, kolem druhé hodiny s polnocí, byli páni i sluhové prudce vyrušeni ze své ztrnulosti. Okna, jichž okenice byly větrem utrhány, otevřela se rázem.

Zároveň po krátkém utišení se znovu slyšela byla se širého moře rána z děla.

KAPITOLA 4.

Ztroskotaná loď.

Všichni vyskočili, spěchali k oknům a pohlíželi na moře, jehož vlny, zpěněny větrem, dorážely jako prudký déšť na domek majákovy. Tma byla neproniknutelná, tak že nebylo lze nic i na několik kroků viděti, leda chvílemi, kdy hromnéblesky ozářily krajinu.

Při jednom zablesknutí postřehl Ahmet pohyblivý předmět, jenž se na moři objevil a zmizel.

"Jest to nějaká loď?" zvolal.

"A je-li to loď, byla to ona, jež přálila ránu z děla?" dodal Kéran.

"Vystoupím na galerii majáku," zvolal jeden hlídač, ubíraje se ku věžným schůdkům, na něž se vyzvedlo po žebříku, umístěném v prostřední věžnici.

"Doprovodím vás," nabídl se Ahmet.

Zatím Kéran, Van Mitten, Bruno, Nizib a druhý hlídač, vodorovně, dívali se z rozdílných míst oken.

Ahmet a jeho průvodčí dostali se rychle nad střechem na plošinu, která tvořila podklad věže. Od ní, vždy mezi dvěma trámcí, spojenými příčkami, jež tvořily vzdušné schody, šlo se k hořejší části majáku, kdež byl osvětlovací přístroj umístěn.

Vichřice byla tak divá, že tato chůze byla nanejvýše nesnadná. Pevné podklady věže chvěly se ve svých základech. Chvílemi Ahmet cítil se býti k zábradlí tak přimáčknut, že se obával, aby nepovolilo. Pochyboval však chvíli, když ztišení se větru, až konečně se mu podařilo vyplíhati se až nahoru. Jen ještě dva neb tři stupně, a sleduje neměnně rozpačitého hlídače, dospěl až na hořejší galerii.

Jak mocné divadlo otvíralo se odtud jich očím. Obrovské vlny rozpoutaného moře tříštily se o skály, a jich pěna, metána větrem, halila svítlnu majáku chvílemi do bělostného závoje; celé hory vod narážely o sebe na širém moři, a bělavé jich okraje odrážely od temné oblohy, pokryté nízkými mračny.

Ahmet a hlídač zachytili se zábradlí galerie. Stojíce na pravo a na levo plošiny, rozhlíželi se, pátrajíce po pohyblivém předmětu, neb zablesku nové rány z děla, jenž by jim byl místo označil.

Nemluví, neboť nebyli by se mohli slyšeti; jich očím naskytl však dosti široký rozhled. Světlo majáku, videné jsouc do temnoty, nemohlo je oslňovati, neboť vrhalo před ně svou zář na několik mil dálky.

Nebylo se však co obávat, že tato svítilna náhle uhasne? Chvílemi zavál vítr až k plameni, jenž ohnáv se, zdál se býti uhasnut. Zároveň možná ptáci, poděšení vichřicí, dolétali k svítilně, jako ohromný hmyz k lampě přivábený, a tříštili si hlavy o chráněcí ji

mříž. Byl to ohlušující skřek, jenž mšl se do vřavy rozkacených živlů. Vzduch byl tak otřásán, že hořejší část věže chvěla se tak, že dávalo to vznik nejvážnějším obavám. Nechtěl nic překvapu jíciho; často dřevěné věže evropských majáků bývají tak poškozovány, že hodiny na nich se porouchájí a zastaví se. Na tomto místě Kéran, jež vlny pouhého Bo sporu učinily nemocným, byl by pocítil všechny účinky mořské nemoci. Ahmet a hlídač snažili se při každém zablesknutí, aby postřehli onen pohyblivý bod, jež byli již jednou zočili. Ale bod ten bůž zmizel, anebo nebyl bleskem právě osvětlen. Byla-li to loď, bylo možno, že se za této bouře ztroskotala.

Náhle vztáhl Ahmet ruku k obzoru. Zrak jej neklamal. Strašlivý zjev vznášel se od hladiny mořské až k oblakům. Spatřil dva sloupky měchýřovité podoby, nahore vzdušné, dole tekuté, spojující se kuželovitou špicí a pohyblivě se sem tam nesmírnou rychlostí. Byly duté následkem vřavajících se do nich větru a objevovaly se každé chvíle na jiném místě, víříce na své cestě vodu. Nastalo-li chvílemi ticho, bylo slyšeti pronikavé syčení, jež bylo tak mocné, že musilo nésti se až do velké vzdálenosti. Rychlé, křivolaké blesky křídily se nad ohromným chocholem těchto dvou až v oblacích ztrácejících se sloupů.

Byly to dvě mořské smrti. Nikdo neubrání se hrůzy při spatření těchto přírodních zjevů, jichž původ není dosud úplně vysvětlen.

Pojednou, nedaleko jednoho z obou vodních sloupů, zavzněla temná rána, již předcházelo silné zablesknutí.

"Toť rána z děla!" zvolal Ahmet, vztahuje ruku směrem ku zmizelému místu.

Též hlídač upěl svůj zrak v onu stranu.

"Ano!... Tam... tam!" pravil.

A ve světle silného blesku postřehl Ahmet menší koráb, zápasící s bouří.

Byla to plachetní loď, jež plachty na rahnech visely již jen jako pouhé cáry. Nemohouc více vzdorovati, loď blížila se neodvratně k pobřeží. Vzhledem k ostrým úskalím a oběma sloupům vodním nemohla ujtí zkáže Pohrouží-li se nebo ztroskotá-li se, toť bylo otázkou již jen několika okamžiků.

A přece loď ta vzdorovala. Snad unikne-li přitažlivosti vodních sloupů, dostane se do některého proudu, jenž ji zanese až do přístavu. Při větru, vějcím na pobřeží, podaří se jí vplouti, byť i bez plachet, do některého zálivu, jehož směr jí světlo majáku naznačovalo. To byla poslední naděje.

Proto loď hleděla vším úsilím bojovati proti nejbližšímu sloupu, jenž hrozil, že ji strhne do svého víru. Proto tyto rány z děla, ne za účelem signálu, nýbrž pro ochrauu. Točící se sloup vody musil býti zadržován dělovou kulí, kteráž by jej ve dvě rozpoltila. Koule prolétla skutečně sloupem, oba úseky se oddělily, poletující ve vzduchu jako dva trupy nějakého fantastického zvířete; na to spojily se opět a pokračovaly ve svém kroužícím pohybu.

Byly asi tři hodiny ráno. Koráb stále byl zanesen na opačnou stranu průlivu.

Tu vichr zalomcoval věží až do základů. Ahmet a hlídač měli se co obávat, aby nebyla z půdy vyrvána. Praskající trámce hrozily zbavit se přiček, jež celou stavbu udržovaly. Bylo nutno, aby co nejdříve sestoupili a v domku vyhledali úkryt.

Nebylo to však snadno, neboť točité schody téměř se pod jejich kroky prohýbaly. Konečně podařilo se jim dospěti až k posledním stupňům, vedoucím do vnitřní světnice.

"Nuže?" tázal se Kéran.

"Jest to nějaká loď!" odvětil Ahmet.

"V nebezpečí?..."

"Ano," zněla odpověď hlídačova, "jest po ní veta, nedostane-li se přímo do zálivu atinského."

"Jest to možno?"

"Jest to možno, zná-li kapitán průliv, jež oheň majáku osvětluje."

"Nelze ničeho učiniti, abychom mu dali znamení a přispěli mu na pomoc?" ptal se Kéran.

"Ničeho!"

Náhle oslnil prudký blesk světnici. V témž okamžiku zahřmělo. Kéran s ostatními byli elektrickým otřesením celí omráčeni. Byl to pravý zážrak, že nebyli ihned usmrčeni.

Zároveň bylo slyšeti hroznou, třeskutou ránu. Někjaká těžká hmota sřítla se na střechu, jež se probořila a vichřice, vnikajíc širokým otvorem, řádila zutivě po domku, jehož dřevěné přepážky po zemi rozmetala.

Díky božské prozřetelnosti nikomu nic se nestalo. Stržená střecha sřítla se na pravou stranu, kdežto všichni krčili se do levého kouta u dveří.

"Ven! ven!" křičel jeden z hlídačů, vyběhnou na pobřežní skály.

Všichni následovali jeho příkladu a odtud mohli rozpoznati příčinu této katastrofy.

Maják, zasažen bleskem, přerazil se právě nad střechem, již při pádu probořil a v málo okamžicích dokončila vichřice úplnou zkázu domku.

Nyní nebylo již ohně, který by osvětloval průliv k malému ochrannému přístavu. Nebude-li koráb pohlcen vodními smrtěmi, nic jej nezachrání, by se neroztrátil o celou řadu úskalí.

Bylo viděti, jak malomocně zápasí mezi vodními sloupky, jež kolem něho vířily. Sotva šedesát sáhů dělilo jej od ohromného skaliska, vnořujícího se as na padesát stop nad ostatním úskalím. Bylo jisto, že malá loď bude sem zanesena, kdež se nezvratně ztroskotá.

Kéran a jeho druhové přecházeli sem a tam na pobřeží, dívajíce se s hrůzou na toto strašné divadlo, jsouc neschopni, aby pomohli lodi, jsouc sotva sami s to, aby vzdorovali prudkosti rozlíceného větru, jenž pokrýval je penou, smíšenou s pískem, již z moře oňášel.

Přikvačilo několik rybářů k přístavu Atiny, — snad aby rozdělili se o trosky korábu, jež přiboj vln co nevidět měl zanést na úskalí. Ale Kéran, Ahmet a ostatní tomu tak nerozuměli. Chtěli, aby stůž se to noudim na pomoc.

"Pochodně... pochodně!" zvolal Kéran.

Ihned bylo několik smolných větví mořských borovic, jež se za zbořeným domkem našly, utámano a jich čoudivá zář nahrazovala více neb méně zhaslé světlo majáku.

Avšak loď uchylovala se stále od břehu. Při každém zablesknutí bylo viděti, jak marně s vlnami a větrem zápolí. Kapitán pokusil se rozvinouti jednu zbývající ještě plachtu, ale sotva že byla rozvíjena, již byla stržena větrem, jež kusy její zanášel až na pobřeží.

Loď zmítala se chvílemi na obrovských vlnách a pohroužila se hned na to do prohlubně, kdež by jistě za své vzala, kdyby na nějaké podmorské skalisko narazila.

"Nešťastníci!" zvolal Kéran. "Přátelé, nemůžete nic pro ně učiniti, abyste je zachránili?"

"Nic!" odvětili rybáři.

"Nic... Nic... Nuže, tisíc piestrů!... deset tisíc piestrů!... sto tisíc... tomu, kdo jim půjde na pomoc!"

Avšak velkodušná tato nabídka nemohla býti přijata. Bylo nemožno, aby vrhli se do rozlíceného moře, nemožno, aby udali zápasící lodi směr k zálivu. Snad nějakým moderním záchranným člunem bylo by lze přiblížiti se k lodi; avšak v celém přístavu atinském nebyl ani jediný nejobyčejnější záchranný člun.

"Nemůžeme přece nechat je zahynouti!" opakoval Kéran, nemožno při tomto hrůzném divadle zůstati déle klidem.

Ahmet a všichni jeho společníci, jsouc neměnně než on poděšení, byli ve stavu úplné malomocnosti.

Náhly výkřik, přicházející z paluby, zachvěl Ahmetem. Zdálo se mu, že zaslechl volati své jméno, ano své vlastní jméno z korábu.

Skutečně, za ztišení se větru slyšel zřejmě opakovati:

"Ahmete!... pomoci!... Ahmete!"

Kdo jen mohl jej takto volati? Pod dojmem neodolatelného tušení prudce zabušilo mu srdce... Zdálo se mu, že poznává tu loď... kde ji as jen viděl?... Kde... Nebylo to v Oděse, před villou bankéře Sélima, právě v den jeho odjezdu?

"Ahmete!... Ahmete!..." Jméno to bylo ještě opakováno. Kéran, Van Mitten, Bruno a Nizib přiblížili se k mladému muži, jenž máje ruce k moři vztaženy, stál nepohnutě jako přimražený.

"Tvé jméno!... Toť tvé jméno!" pravil Kéran.

"Ano!... ano!..." pravil Ahmet, "toť mé jméno."

Náhle hrozný blesk rozpoltil oblaka, osvětliv as na dvě vteřiny okolí. Uprostřed tohoto prudkého světla rýsovala se loď v určitých tvarech, jako by byla elektricky osvětlena. Její hlavní stožár rozpoltěn byl bleskem a hofel za vichru jako pochodeň.

V pozadí lodi držely se dvě dívky v objetí a z jejich rtů přicházelo stále volání:

"Ahmete!... Ahmete!..."

Ona!... Toť ona!... Amasia!... vzkřikl mladý muž, octnauv se skokem na skalisku.

"Ahmete!... Ahmete!" zvolal nyní Kéran.

A spěchal k synovci, ne snad aby jej zadržel, nýbrž aby mu přispěl na pomoc, kdyby to bylo nutno.

"Ahmete!... Ahmete!..." Ještě jednou zaznělo toto jméno prostorou. Nebylo více pochybnosti.

"Amasie!... Amasie!..." křičel Ahmet.

A vrhauv se do zpěněných vln, zmizel.

V tom stržena byla loď z předu do víru vodního sloupu, jenž odmrtil ji na levo k úskalím, kde se s přilehlym hřmotem, přehlušujícíma bouří, rozpoltila; ea to zmizela a vodní sloup v témž okamžiku narazil na úskalí, roztráskl se jako gigantní puma, zachváv moři svůj tekutý spodek a obklákal své páry, jež před tím kroužící chochol jeho tvořily.

Mohlo se míti za to, že straceni jsou všichni, kdož byli na lodi, že stracen jest i odvážný ochránce, jenž vrhl se oběma dívkám na pomoc do moře.

Kéran chtěl se vrhnutí do

rozpoutaného vodstva, aby jej zachránil... Jeho druzi musili s ním zápasiti, aby zadrželi jej před jistým utonutím.

Průběhem této chvíle bylo za jasu blesků viděti Ahmeta. S nadlidským úsilím vyplul na jedno skalisko, drže jeden z dívek v náručí... Druhá, držíc se křečovitě jeho otěvu, spěla za ním. Avšak kromě nich nebylo viděti nikoho... Bezpochyby bylo vodní mužstvo vodní smrti do moře vmeteno a jediné obě dívky byly zachráněny.

Když se Ahmet z dosahu vln dostatečně vzdálil, rozhlížel se, jaká vzdálenost jej dělil od pobřeží. Nanejvýš patnáct stop. Použiv rychle odražený se vlny, jež sotva několik palců vody na písku zanechala, vrhl se se svým břemenem do moře a připlul šťastně k pobřeží.

Několik minut na to ocitl se Ahmet uprostřed svých přátel. Odevzdav do jich náručí tu, již byl zachráněn, sklesl přemožen dojmů a únavou.

"Amasie!... Amasie!..." volal Kéran.

Ano! Byla to skutečně Amasie. Amasie, již byl v Oděse zanechal, dcera jeho přítel Sélima! Ona to byla na palubě lodi, jež ztroskotala se tři sta mil od Oděsy, na opačné straně Černého moře. A s ní Nedžeb, její společník! Co se as událo!... Ale dívky nemohly dáti pro okamžik vysvětlení, neboť obě pozbyly vědomí.

Kéran vzal Amasii do náručí, zatím co jeden hlídač majáku pozdvihl Nedžebu. Ahmet opět se vzpamatoval, ale zdál se býti nepřítelný jako člověk, kterýž nechápe, co se kolem něho děje. Na to odebrali se do městečka Atiny, kdež jim rybář jeden poskytl přístřeší ve své chatrči.

Amasia a Nedžeb položeny byly ku krbu, kdež vesele oheň plápolala.

Ahmet skloněn jsa nad Amasií, podpíral jí rukou hlavu. Volal jí... mluvil k ní.

"Amasie!... má drabá Amasie!... Ona mne více neslyšela!... Neodpovídá mi více!... Ach, je-li mrtva, zemru též!"

"Ne, není mrtva!" zvolal Kéran. "Dýše!... Ahmet!... Žije!..."

V témž okamžiku pozdvihla se Nedžeb a vrhnuvši se na tělo Amasie, volala:

"Má velitelko!... má drabá velitelko!... Ano, žije! Oči její se otvírají!"

Skutečně pootevřela se víčka mladé dívky.

"Amasie!... Amasie!" šeptal Ahmet.

"Ahmete!... můj drabý Ahmet!" odvětila jeho nevěsta.

Kéran vinul je oba na svou hrud.

"Avšak, jaká to byla loď?" tázal se Ahmet.

"Byla to táž, již měly jsme navštívit před vašim odjezdem z Oděsy, vážený Ahmet!" vysvětlila Nedžeb.

"Guidara, kapitána Jarhuda?"

"Ano, ten unesl nás obě dvě."

"Avšak pro koho jedna?"

"To nevíme!"

"A kam plula tato loď?"

"Těž to nevíme, Ahmeto," děla Amasia... "Avšak vy jste zde!... zapoměla jsem na vše!..."

"Ale já nezapomenu!" vzkřikl Kéran.

A kdyby se byl v této chvíli ohlédl, byl by spatřil nějakého muže, jenž slídil u dveří chaty, rychle zmizel.

Byl to Jarhud, který jediný zachránil se ze svého mužstva. Téměř ihned na to, aniž by byl viděn, spěchal opačným směrem do Atiny.

(Pokr.)

Za doplatek 180, obdržel náh předpřítel křesný obraz v barevách jako Jan Hus, Žilka, Anděl míru a pod.

Za doplatek 180, obdržel náh předpřítel křesný obraz v barevách jako Jan Hus, Žilka, Anděl míru a pod.